zitten!" — Met mijn pakje zoo maar in de modder? „Gerust hoor, dat is er straks weer allemaal af!"

En dan dat suizen in mijn ooren? — „Dat komt van de samengeperste lucht waarin u thans verkeert, en misschien den mond gesloten, dan is het nog erger! — Dus is het hier beter mond open? — „Juist! Hallo meneer, we zullen u nu een pakje toezenden door middel van de seinlijn. Kunt u die grijpen, boven den helm weet u wel?" — Hebben! — „Palm nu de lijn maar in tot het pakje bij u is, het zit aan de lijn vastgebonden" — Een, twee; een, twee; dat werkje is niet zwaar. Daar is het bewuste, een houten hamer! Wat moet ik daar nu mee? Enfin, losmaken! Zie zoo, . . ., hè, hè, hier blijven! Jawel meneer, u moet vasthouden, weg is de hamer! Dan maar telefoneeren! — „Hallo, ja meneer?" — Ik kreeg den hamer, maar dat ding was mij te vlug en ging direct omhoog! — „Ja, voorwerpen die drijven, gaan niet graag zoo diep! We hebben hem al opgevischt hoor! Wilt u zelf ook boven komen?" — Ja, ik kan hier ook niets doen en het is nu niet zoo comfortabel ingericht! — „Dan halen we u weer op. In 't eerst gaat het wel wat hard, maar u behoeft niet bang te wezen hoor, het gaat wel zonder ongelukken. Daar gaat u." — „Ophalen Klaas!"

Groote goedheid, wat een vaart! dat gaat te hard! O, nu wordt het beter en veel lichter. Boven!

Ha, daar is de ladder en begint de klimpartij! Die seinman haalt je toch maar flink omhoog, anders kwam je er niet denk ik. — Ho, even rusten, kijkglas afschroeven, stoppen jongens!

„Dag meneer, flink gedaan hoor! We zullen u nu helpen weer aan dek te komen, zachtjes aan maar." — Ziezoo! vlug de looden af Klaas, meneer zal wel moe zijn van het ongewone reisje, en dan den helm; waar is meneer's pet? „Direct opzetten, om het kouvatten! Neemt u nu maar plaats, dan trekken we u de natte schoenen en verderen natten boel uit!"

„Ziezoo, nu is u weer toonbaar voor de „droge" wereld. En hoe is het reisje bevallen?" — Schikt wel! Alleen dat in en uit het water komen is een zware karwei. Maar ik heb geen spijt eens alles van nabij te hebben gezien. Het zou mij evenwel niet bevallen om lang beneden te blijven, want erg aanlokkelijk is het er niet.

„En toch blijven onze jongens wel twee uur en nog langer achtereen onder en dan moeten zij er nog bij werken. soms op veel grooter diepte dan u geweest is. U begrijpt wat een sterke knapen ze zijn!"

Ja, dat wilde ik nog vragen, wat is de grootste diepte, waarop de duikers nog kunnen werken?

„Dat hangt vooral af van het water, of er veel stroom loopt, of de bodem hard is, enz. Maar ik zou zeggen ook onder de gunstigste omstandigheden is 40 meter wel de uiterste grens. U begrijpt wat een kolossale druk er al is op een diepte van bijv. 30 meter; op elken vierkanten cM. drie K.G.! En de samengeperste lucht moet dien druk opheffen; twee man aan de pomp is dan ook niet voldoende. De duiker moet ook meer bezwaard worden, waartoe hem dan een koperen ceintuur met looden proppen wordt omgehangen."

Nu, dat doe ik dan liever niet na; als er zich iets voordeed, was je letterlijk voor de haaien.

„Och, ongelukken liggen soms in een klein hoekje en ook op kleinere diepten kan het wel eens mis gaan. Het blijft altoos uitkijken en oppassen."

En hoe is het dan met het zien, zoo diep onder water?

Mij dunkt, het moet er toch bijna nacht zijn?

„Ook weer afhankelijk van de omstandigheden.

Het duiken geschiedt natuurlijk alleen overdag, maar ook dan kan het werk in het donker zijn, bijv. onder den wand van een gezonken schip, in riolen van sluizen enz. Doch wij hebben daar expres vervaardigde lampen met electrisch licht voor; soms krijgt de duiker een kleine lamp op de borst, dat is dan bij kleine werkjes voor een kort onderzoek en in andere gevallen wordt een groote lamp neergelaten, die de duiker zoo dikwijls noodig zelf verplaatst. De stroom voor het electrisch licht wordt door een aparte machine op het werk geleverd."

Heeft u wel eens ongevallen meegemaakt van meer ernstigen aard zooals de couranten soms melden?

„Gelukkig niet, meneer. Meestal zijn die oorzaak van onoplettendheid, vooral nu de toestellen zoo uitstekend in orde zijn.

Wel hebben wij het eens gehad dat een duiker onder water om hulp vroeg, wegens het „onklaar" geraken van de seinlijn, maar wij konden hem direct helpen door een anderen duiker aan te kleeden die hem ging verlossen.

Kom, ik zal niet langer van uw goedheid misbruik maken. Mijn besten dank voor uwe goede bemoeienis en voor den interessanten tocht!

En hiermee neem ik ook afscheid van de Panorama-belangstellenden in de stille hoop dat zij voldaan zijn over dit rustige kijkje in het rijk der visschen. Zoo niet, dan zal de Redactie van Panorama hen ongetwijfeld in staat stellen de weetgierigheid nader te voldoen als die ter harer kennis komt.

M.

UIT RIJDEN

Zou ik dat nou ook niet eens kunnen doen?" dacht Janus Bleeker en met verlangende blikken volgt hij het glimmend rijtuig met gummi banden. „Al ben ik nou maar walbaas, as ik rijen wil, dan zal ik rijen! 'k Ben morgen toch vrij en 'k loop direct even bij den stalhouder an."

„Hoeveel kost dat, meneer?" vraagt Janus den stalknecht, die „klaar om uit te rijden", met een vunze „hooge zijden" scheef op het hoofd aan den ingang van de stalhouderij staat en een versche pruim achterin zijn mond stopt.

Hij lacht een beetje om dat „meneer" van Janus en dat merkt Janus ook wel, maar je kan toch tegen iemand met een hoogen hoed waarachtig geen „baas" of „jô" zeggen?

„Met hoeveel gaan jullie?" doet de knecht familiaar.

„Met z'n negenen, as tenminste me schoonmoeder ook meegaat, en dat zal wel, as het d'er niks kost," zei Janus.

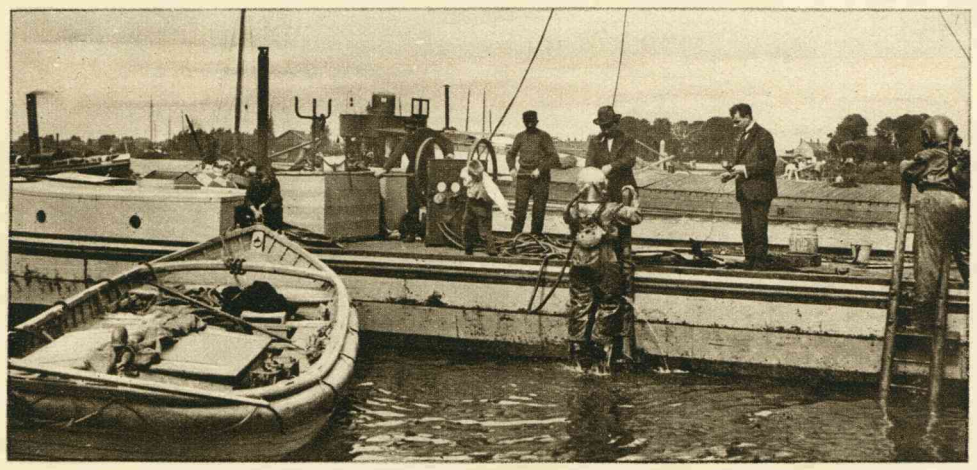
In het water.

„Mot U een kar met twee knollen hebben," beslist de knecht. „Zeg dan voor drie uurtjes, da's zeven gulden en vijftig centen, buiten de fooi."

„Goed," zegt Janus, „voor één keertje kan dat, kom dan precies tien uur morgenochtend."

Toen hij bij deze woorden den knecht aanzag voelde hij zich beslist den meerdere en met een genadig hoofdknikje groette hij, terwijl een beleefd tegen den hoogen hoed tikken de wedergroet was.

Na eenige minuten draait Janus den sleutel van zijn huisdeur om en stapt de looperlooze houten gang binnen, waar het hem met moeite en overleg gelukt over twee vechtende telgen heen te stappen en zich door zijn vier andere spruiten zonder bijzondere ongelukken naar de achterkamer te laten brengen.

Terugkeer van den duiker. Het kijkglas wordt afgeschroefd; de pomp komt buiten werking.

„Houe jullie nou effe je monde!" schreeuwt Janus. „Is 't uit met 'lat vechten daar?" roept hij dreigend de gang in.

„Waar is je moeder?" informeert hij verder.

Vrouw Bleeker neemt juist afscheid van de buurvrouw. met wie ze om den hoek van het warandetje een blijkbaar zeer gewichtig onderwerp heeft afgehandeld.

„Jij staat nou ook altijd met dat wijf van daarnaast te klessen as ik thuis kom," moppert Janus.

„Klesse, klesse! 't Mensch vraagt me wat; kan ik toch zeker me mond niet houwe?"

„Morgen een vrije dag," leidt Janus voorzichtig het onderwerp in.

„Kan je mooi het kippenhok verven, dat hebben de jongens vanmiddag weer aardig toegetakeld."

„Luister is, Ant," en Janus' oogen schitteren. „Weet je wat we morgen doen? We gaan uit rijden!"

„Wat?"

„We gaan uit rijden," herhaalt Janus gewichtig en zacht, want de oudste jongen, van een jaar of tien, begint er de lucht van te krijgen, dat er iets bijzonders aan de hand is. Kwasie barsch wendt Janus zich daarom plotseling tot hem en zegt: „Heb jij dat kippenhok . . ." Meer was niet noodig. Toen de jongen het woord „kippenhok" hoorde, was hij plotseling als door de aarde verzwolgen en Janus vervolgde vergenoegd: „Ja, vrouw, we gaan rijden met een rijtuig met twee paarden," en vol verwachting ziet hij Ant aan.

Ant nam het echter anders op dan Janus verwacht had. „En Jan mot een nieuwe broek hebben en Marietje het geen kleeren an d'er lijf en ik mot broodnoodig een paar nieuwe schoenen hebben en . . ."

„Mensch, al ga je nou met dat gezeur door tot morgenochtend, ik zeg je nogeens: we gaan morgen uit rijen, en je moeder gaat ook mee!"

Nauwelijks had Janus 't laatste woord gesproken of uit de verschillende kinderkelen steeg een gejubel op, waarbij een Indiaansch krijgsgehuil slechts een armzalig figuur gemaakt zou hebben.

„Hou jullie je snaters," bulderde Janus. „Hebbe ze 't waarachtig weer allemaal gehoord." Toch deed het Janus goed, al die blijde kindergezichten en hij zei goedmoedig tot z'n oudste: „Ga jij nou direct naar grootmoeder en vraag of ze zin heeft om mee uit rijen te gaan, in een rijtuig met twee paarden. Denk er om dat je dat zegt: in een open rijtuig met twee paarden".

Jan schoot de deur uit en een half uur later kwam hij terug met de mededeeling, dat grootmoeder morgenochtend om negen uur bij hen thuis zou zijn. Onderwijl had Jan niet kunnen nalaten de heele buurt aan het heuglijk feit in kennis te stellen.

Ant nam er alleen geen genoegen mee. „'t Is geld wegsmijterij," zei ze. „Kost je weer tien gulden. Afijn, nou mot je 't natuurlijk doen. want de heele buurt weet het, maar mijn doe je der geen lol mee, geloof dàt maar niet."

„Mot je maar is wachten tot je fijn in de kussens zit," zegt Jan.

Dien nacht sliepen alleen de jongste twee kinderen van Janus; de rest van het gezin genoot geen nachtrust, ook Janus en Ant niet. 's Nachts tegen een uur of één dacht Janus gedruisch in de huiskamer te hooren, steekt behoedzaam zijn hoofd buiten de bedstee en gluurt door de ruit van de alkoofdeur.

„Wat is er?" vraagt Ant, half wakker.

„Stil," zegt Janus, „'k hoor wat!"

Angstig wacht Ant de dingen die misschien staan te gebeuren. Voorzichtig stapt Janus het bed uit, juist op een bikkel van een zijner jongste spruiten. Janus vloekte binnensmonds. Toen wierp hij met een fermen zwaai wijd de alkoofdeur open.

„Beroerde aap van een jongen," hoort Ant hem plotseling schreeuwen, „wat doe jij midden in den nacht op?"

„Ik . . . ik wou effe kijke of het morgen mooi weer is," antwoordde Henk, die op een stoel voor het raam de sterrenlucht zat te bestudeeren, „want, want Jan zegt dat het . . ."

„Jan zegt!" brulde Janus, paars van woede, met zijn bezeerden voet in zijn linkerhand en op zijn rechterbeen hinkend: „Zegt die andere kwajongen ook nog wat midden in den nacht? Vooruit naar je bed dadelijk, en gaan slapen, hoor, denk er om!"

Henk verwijdert zich tamelijk langzaam van het raam. Waarschijnlijk heeft hij bemerkt dat zijn vader slechts één been en één hand tot zijn beschikking heeft.

Janus kruipt weer onder de dekens, luistert niet naar Ant, die hem verwijt, dat-ie den heelen boel op stelten heeft gezet met dat dolle „uit rije gaan".

Nog ettelijke malen werden ze beiden opgeschrikt door hunne respectieve spruiten, die de weersgesteldheid kwamen opnemen; zelfs kwam Henk gevaarlijk dicht in de nabijheid van de ouderlijke bedstee, om zijn ouders in kennis te stellen „dat het al half vijf was", welk feit Janus aanleiding gaf een halven cirkel met zijn platte hand in de richting van de stem te maken. De eigenaar van de stem kwam intusschen niet met den zwaaienden arm in aanraking.

Eindelijk was het dan toch zeven uur en was het gezin, zij het nog vrijwel „en négligé", in de achterkamer vereenigd.

Het was heerlijk weer, wat echter de jongste twee telgen niet weerhield het huis met een vervaarlijk gehuil te vervullen.

„Is dat hier elken morgen zoo'n spektakel?" vroeg Janus, uit z'n humeur. „Was ik maar om vijf ure opgestapt, net as anders."

„Begin jij nou ook niet," waarschuwde Ant. „'k Ben nog geen kwartier op en nou al half gek."

„As 't zoo doorgaat stap-ie volslagen gek in 't rijtuig met de twee paarden," mopperde Janus.

„Ja, hij heb me mooi opgeknapt met je rijtuig met twee paarden," zei Ant, reeds met eenige stemverheffing.

„Help nou eerst die twee kinderen," zei Janus, „dat dat gebrul 's ophoudt."

Plotseling weerklinkt een hevige slag vanuit de gang. Janus vliegt naar de deur. Jan is in een paardenspan gespannen, Willem ment en Henk, die waarschijnlijk het paard wilde laten drinken, heeft den boordevollen emmer uit zijn handen laten vallen. De heele gang drijft.

Nauwelijks hebben de jongens vader in de gaten, of ze stormen het tuintje in en Janus, die niet tot spot van de buren het tuintje in 't rond wenscht te loopen, verbijt zijn woede en haalt een dweil. In zijn sous-pantalon staat hij de gang aan te dweilen. Ant heeft ondertusschen de beide kinderen zoet gekregen en steekt haar hoofd om den hoek.

„Janus, ben je gek? De gang is brandschoon!"

„Kan me niks schelen," zegt Janus. „Schiet jij maar op, dat we weg kommen. 't Is over achten."

„Ik zeg je," schreeuwt Ant, „dat 't nie noodig is, om de